

[Ministeren for Grønland.]

Yderligere har boligstøtteudvalget i Godthåb forinden salget klart orienteret sælgeren om reglerne for og de økonomiske konsekvenser ved et sådant salg.

Medens visse dagblade hernede har taget låntagerens parti og kritiseret boligstøtteudvalget, er det bemærkelsesværdigt, at de grønlandske aviser Grønlandsposten og Sermitsiaq, der begge udkommer i Godthåb, har fundet den trufne afgørelse helt rimelig.

Jeg kan citere følgende fra en leder i Grønlandsposten:

„Den danske stat har taget rundt regnet 75 pct. af fortjenesten på et boligstøttehus, som en malermester i Godthåb har solgt til Bikuben. Aarhuus Stiftstidende har behandlet sagen som et angreb mod staten og et forsvar for malermesteren.

Som det imidlertid fremgår af Grønlandspostens omtale af sagen, har malermesteren i Aarhuus Stiftstidende forvrænget sagen i så alvorlig grad, at man i Danmark gør staten til bussemand mere, end godt er.

Malermesterens fremstilling af sagen står for en utiltalende indstilling. Han finder det grimt af staten, at den tager 75 pct. af fortjenesten ved salget af hans hus. Han finder det urimeligt, at han „kun“ får 16.000 kr. af fortjenesten, når hans afdrag i de ni år løber op i et så stort tal som 2.300 kr.

Det er i allerhøjeste grad ufint at lade staten spille bussemand, når malermesteren af statens repræsentanter i Grønland inden handelen blev orienteret om de meget klare regler, der gælder ved salg af boligstøttehuse. Et sådant lån er det mest fordelagtige, man overhovedet kan tænke sig — ingen indskud, lav rente. Til gengæld findes der altså disse restriktioner ved salg, at man deler fortjenesten i forhold til de indskud, parterne har ydet.“

Op fra en leder i Sermitsiaq:

„Det ville sandelig også være herligt, hvis formuerne sådan kunne spadserere direkte ned i lommen på folk, uden at de behøver at røre en finger.“

Tager man således i betragtning, at boligstøttelånet er ydet på yderst favorable vilkår, og uden at låntageren selv har præsteret nogen form for indskud ved husets opførelse, har jeg vanskeligt ved at se, at man med nogen rimelighed kan

hævde, at han er blevet dårligt behandlet, og at der skulle være baggrund for at ændre den trufne afgørelse.

Af *Sigsgaard* til handelsministeren (27. august 1969):

„Vil ministeren oplyse, hvilke oliepriser statens indkøbskontor opnår på de forskellige oliesorter og -kvaliteter?“

Begrundelse.

Det er en offentlig hemmelighed, at store forbrugere af olie opnår endog meget store rabatter, men det har vist sig uhyre svært at få oplysninger frem om disse rabatters størrelse. 2. april meddelte olieselskaberne, at deres vejledende bruttopris på fyringsolie var faldet fra ca. 260 kr./1000 l til 240 kr./1000 l, og at denne nedsættelse betød en samlet forbrugerbesparelse på 180 mill. kr. om året. Ca. 14 dage forinden havde Københavns kommune afholdt licitation over sit samlede olieforbrug for 1969-70, vistnok med det resultat, at Gulf Oil Co. fik leverancen til ca. 115 kr./1000 l inkl. moms, kørsel etc. Da Gulf næppe taber på denne forretning, tyder alt på, at oliepriserne kan sættes endog meget langt ned i forhold til de ca. 225 kr., der opereres med nu uden rabat. Blot en nedsættelse til 150 kr. — stadig væsentlig mere, end Københavns kommune betaler — vil betyde en besparelse for forbrugerne på ca. 700 mill. kr. om året, jfr. de ovenfor citerede oplysninger.

Det er en klar forbrugerinteresse at opnå besparelser. En vigtig forudsætning for f. eks. lejerorganisationers bestræbelser i denne retning er at få kendskab til, hvilke priser de meget store kunder er i stand til at opnå.

Skal man sikre sig, at ingen del af de meget betydelige rabatter går i forkerte lommer, er fuld offentlighed omkring dem en af de bedste veje at gå. Jeg håber på denne baggrund, at ministeren kan svare fyldestgørende på spørgsmålet.

(Dette og det følgende spørgsmål er af ministeren besvaret under ét, jfr. nedenfor).

Af *Sigsgaard* til handelsministeren (27. august 1969):

„Vil ministeren tage initiativ til lovændringer, der gør offentliggørelse af